

Της Άρτας το γιοφύρι

Στίχοι: **Παραδοσιακό**

Μουσική: **Παραδοσιακό**

Εκτελέσεις:

όνης Αηδονίδης2. Νίκος Γράψας

Σαράντα πέντε μάστοροι κι εξήντα μαθητάδες
γιοφύριν εθεμέλιωναν στην Άρτας το ποτάμι.
Ολημερίς το χτίζανε, το βράδυ εγκρεμιζόταν.
Μοιρολογούν οι μάστορες και κλαιν οι μαθητάδες.
"Αλίμονο στους κόπους μας, κρίμα στις δούλεψές μας,
ολημερίς να χτίζουμε, το βράδυ να γκρεμιέται."
Πουλάκι εδιάβη κι έκατσεν, αντίκρυ στο ποτάμι,
δεν εκελάηδε σαν πουλί, μηδέ σαν χελιδόνι,
παρά εκελάηδε κι έλεγε ανθρώπινη λαλίτσα:
" Άν δε στοιχειώσετε άνθρωπο, γιοφύρι δε στεριώνει
και μη στοιχειώσετε ορφανό, μη ξένο, μη διαβάτη,
παρά του πρωτομάστορα την όμορφη γυναίκα,
που έρχεται αργά τ' αποταχύ και πάρωρα το γιόμα."

Τ' άκουσ' ο πρωτομάστορας και του θανάτου πέφτει.
Πιάνει, μηνάει της λυγερής με το πουλί τ' αηδόνι.
Αργά ντυθεί, αργά αλλαχτεί, αργά να πάει το γιόμα,
αργά να πάει να διαβεί της Άρτας το γιοφύρι.
Και το πουλί παράκουσε κι αλλιώς επήγε κι είπε:
"Γοργά ντύσου, γοργά άλλαξε, γοργά να πας το γιόμα,
γοργά να πας και να διαβείς της Άρτας το γιοφύρι."

Να τηνε κι εμφανίστηκε από την άσπρη στράτα.
Την είδ' ο πρωτομάστορας, ραγίζεται η καρδιά του.
Από μακριά τους χαιρετά κι από κοντά τους λέει:
"Γεια σας χαρά σας μάστοροι και σεις οι μαθητάδες,
μα τι έχει ο πρωτομάστορας και είναι βαργομισμένος;"
"Το δαχτυλίδι του `πεσε στην πρώτη την καμάρα
και ποιος να μπει και ποιος να βγει, το δαχτυλίδι να `βρει;"
"Μάστορα, μην πικρένεσαι κι εγώ να πά' σ' το φέρω,
εγώ να μπω, εγώ να βγω, το δαχτυλίδι να `βρω."

Μηδέ καλά κατέβηκε, μηδέ στη μέση πήγε.
"Τράβα καλέ μ' τον άλυσο, τράβα την αλυσίδα,
τι όλον κόσμο ανάγειρα και τίποτας δεν βρήκα."
Ένας πηχάει με το μυστρί κι άλλος με τον ασβέστη,
παίρνει κι ο πρωτομάστορας και ρίχνει μέγα λίθο.

"Αλίμονο στη μοίρα μας, κρίμα στο ριζικό μας!
Τρεις αδερφάδες ήμαστε κι οι τρεις κακογραμμένες.
Η μια `χτισε το Δούναβη κι η άλλη τον Αφράτη
κι εγώ η πιο στερνότερη της Άρτας το γιοφύρι.
Ως τρέμει το καρυόφυλλο, να τρέμει το γιοφύρι
κι ως τρέμουν τα δεντρόφυλλα, να πέφτουν οι διαβάτες."

"Κόρη, το λόγον άλλαξε κι άλλη κατάρα δώσε,
που `χεις μονάκριβο αδελφό, μη λάχει και περάσει."
Κι αυτή το λόγον άλλαξε κι άλλη κατάρα δίνει.
"Αν τρέμουν τ' άγρια βουνά, να τρέμει το γιοφύρι
κι αν πέφτουν τ' άγρια πουλιά, να πέφτουν οι διαβάτες,
τί έχω αδερφό στην ξενιτιά, μη λάχει και περάσει."

Καταχώριση στο stixoi.info: KONSTANTINOS, 24-02-2005

http://www.stixoi.info/stixoi.php?info=Lyrics&act=details&song_id=7724

www.stixoi.info